

Taková situace nastává zpravidla tehdy, když je kaktus zhruba o metr vyšší než jeho pěstitel a dále hodlá pokračovat ve svém v podstatě nekontrolovatelném růstu. Vzniklá situace má řadu nevýhod, z nichž jsem bohudík na vlastní kůži vyzkoušel pouze některé. Rostlina se deformuje o konstrukci skleníku, rostlina deformuje skleník, kaktusář bez žebříku nebo metr dlouhého štetce nespráší květy apod. Dovedu si představit i další kuriózní situace související s překotným růstem ceresů, přesto tyto kaktusy v průměru těla do tří centimetrů nechávám růst volně. Tělem se přizpůsobí konstrukci skleníku a plazí se všude možně. Kaktusy v průměru těla okolo pěti centimetrů např. *Cleistocactus strausii* už raději zkrátím na optimální délku a to dobrým (tj. pevným, dostatečně dlouhým a ostrým) nožem. Na cereusy v průměru těla nad deset centimetrů s dlouhými a pevnými ostny používám raději kvalitní motorovou pilu. Pokud k těmto radikálním opatřením nepřistoupíme, vystavujeme se nebezpečí, že mohutnější rostliny dříve či později vytlačí zasklení skleníku. Uřezáním rostliny si vlastně kaktusy připravujeme k vegetativnímu množení. Uřezaný vrchol zakořeníme a původní rostlina pak časem na řezu vytvoří nové odnože. Někdy je uřezaný vrchol značně dlouhý, pak jej můžeme nařezat na deseticentimetrové kousky a opět zakořenit. Před zásahem si připravíme několik nezbytných pomůcek, které budeme mít na dosah. Je to už zmiňovaný nůž, pevné rukavice, prostředek na ošetření řezné rány, štetec a pravděpodobně dvoják žebřík. Vybereme si slunný den, aby se rány po řezu brzy a dobře zatahovaly. Přerostlý vrchol rostliny řežeme vždy pouze několika málo tahy. Pokud bychom rostlinu šmidlali mnoha krátkými řezy a přitom cloumali celým tělem rostliny, mohl by kaktus po těle popraskat, nebo by se mohl významně poškodit cévní svazek a rostlina by omezila nebo zastavila růst. Obě rány bezprostředně ošetříme vhodným přípravkem. Mně se za dobu dvaceti let kaktusaření nejvíce osvědčil hliníkový prášek. . Uřezanou část rostliny otočíme řeznou plochou nahoru a necháme asi týden zaschnout. Po dokonalém zaschnutí připravíme segment rostliny k zakořenění, a to nejlépe tak, že rostlinu vsadíme do květináče s perlitem. Rostlinu umístíme ve skleníku nebo fóliovníku, který je zastíněný. K zastínění používám barvu na skleníky amarit nebo stínící síť. Rostlinou zbytečně nemanipulujeme ani ji jeden až dva měsíce nezaléváme. Po této době se většinou začnou objevovat první kořínky a rostlinu můžeme občas zalít (v závislosti na počasí) a necháme ji, aby v perlitu vytvořila pevný kořenový systém. V tomto stádiu je rostlina připravena na zasazení do zeminy. Jednoznačně je ve výhodě kaktusář, který si celý výše popisovaný postup řádně naplánuje. Já doporučuji rostliny, u kterých je plánován řez, dostat zjara do růstu. Nejpozději v půli června pak provést řez, aby rány stačily do konce června zaschnout. V průběhu července a srpna přistoupíme k zakořeňování. Nejlepší podmínky pro zakořeňování kaktusů jsou od července do srpna, a to z toho důvodu, že je splněna základní klimatická podmínka pro snadnou tvorbu nových kořenů, když je celodenní teplota nad 20 OC. Začátkem září je dobré rostliny zasázet, aby ještě do zimy stihly zakořenit v novém květináči. Nic se ovšem nestane, když rostliny ponecháme v perlitu a zasázíme je až v následující sezóně. Odřezané části (vrcholy) kaktusů opřeme obráceně (řeznou plochou nahoru) a necháme alespoň týden zaschnout. Ořezané rostliny začínají za 2-3 měsíce vytvářet odnože. Po třech měsících se vytvoří na odřezaných částech poměrně vydatný kořenový systém.